

ומביאה הגמרא ראייה שבתמורה עצמה מצינו חילוק בין טעות שאירעה בהערכתו, ובין טעות שאירעה בדיבורו, ובתמורה עצמה אנו אומרים שלא יתכן שתחול קדושה בניגוד לדיבורו –

ולבית שמאי, הרי מה, כמו שאילו אמר הממיר על בהמת החולין: הרי זה קרבן תחת קרבן זה, אך לא תחול התמורה מיד, אלא רק תחול לאחר מכן, לשעת חצי היום –

מי היא האם תהיה חלות קרבן התמורה מיד, מהאי שעתא, מאותה שעה שהמיר?! – ודאי שלא!

אלא, בהכרח, עד דמטי, שתבוא שעת חצי היום, רק אז הוא דהויא תמורה!

והיינו, הרי ודאי שלא תחול קדושת התמורה על בהמת החולין מיד, בניגוד לדיבורו, אלא היא תחול רק בשעה שהוא קבע לה, בחצי היום.

ואם כן, **הכא נמי**, במקדיש שור ראשון שחור שייצא תחילה מביתו, לא יתכן שיחול הקדשו אחרת ממה שהוא עצמו קבע.

אלא, **לכי מיגליא מילתא**, רק במקרה שיתברר שאכן מתקיים דיבורו, שיצא השור השחור תחילה, רק אז יחול הקדשו, כמו שאמר בדיבורו.

אך אם יצא שור לבן תחילה, לא יתכן שתחול עליו קדושה, בניגוד לדיבורו שאמר שור שחור.

ולכן, מביאה הגמרא הסבר אחר לגמרי לדברי בית שמאי, שאינו דומה כלל לתמורה, ומעמיד את דבריהם באופן שונה

להמיר את בהמת הקרבן בשור שחור, וטעה והמירה בשור לבן, חלה קדושת קרבן על השור הלבן –

אף כל הקדש חל אפילו אם הוא נעשה בטעות.

ואילו **בית הלל אומרים**: אין ללמוד טעות הנעשית בתחילת הקדש, מטעות הנעשית בהקדשת קרבן תמורה, שהיא תוצאה של המרה, והיא מעין המשכת קדושה מבהמת קרבן לבהמת חולין.

כי **הני מילי** שמועיל הקדש בטעות, בתמורה, שקדושת הקרבן כבר קיימת, ומכוחה נהיית בהמת התמורה קדושה. ולכן אפילו היתה טעות בהמרה, שהיה בדעתו להמיר בשור שחור וטעה והמיר בשור לבן, בכל זאת נמשכת וחלה הקדושה על השור הלבן, על אף הטעות.

אבל אחותי הקדש, להוריד [דהיינו להחיל בתחילה] קדושה **בטעות – לא מחתינן!**

אין לנו אפשרות להחיל קדושה בתחילה, כאשר יש טעות בהקדשו.

ועתה מקשה הגמרא לבית שמאי, כיצד הם בכלל מדמים את הטעות שבהקדש כאן, לטעות שבתמורה.

והרי בתמורה מדובר שהטעות היתה אך ורק בהערכתו בלבד, שחשב להמיר על שור שחור, וטעה והמיר על שור לבן. אך לא חלה הקדושה בניגוד לדיבורו, אלא היא חלה בדיוק כפי שדיבר, על השור הלבן.

ואילו כאן אמרו בית שמאי, שיחול ההקדש על השור הלבן, בניגוד לדיבורו המפורש שהקדיש שור שחור!